

Arrest

nr. 43 810 van 25 mei 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese nationaliteit te zijn, op 14 mei 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 april 2010.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 21 mei 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 mei 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA loco advocaat P. HIMPLER en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde afkomstig te zijn uit de Democratische Republiek Congo en te zijn geboren en getogen in Kinshasa. U woonde er in Mont Ngafula. Zowat anderhalf jaar geleden werd u lid van de kerkelijke pinksterbeweging ‘Communauté des Associations de Dieu au Congo’ (CADC). U werd evangeliste binnen deze kerkgemeenschap en predikte op straat en desgevallend bij mensen thuis. Begin februari 2010 ontmoette u - toen u op straat aan het prediken was - een vrouw, M.J. Zij was heel erg geïnteresseerd in hetgeen u zei en vroeg u om ook bij haar thuis - in dezelfde wijk als de uwe, Mont Ngafula, - te komen prediken, hetgeen u ook deed. Anderhalve week na uw ontmoeting met M.J. werd zij lid van jullie kerk. Vanaf dan woonde zij ook op regelmatige basis kerkdiensten bij. M.J. leerde heel wat uit de preken en zij probeerde haar echtgenoot, kolonel K., op basis van

hetgeen ze leerde ook dingen bij te brengen. Haar echtgenoot - die dit niet kon appreciëren - vroeg haar waar ze dit allemaal vandaan had, waarop M.J. uw naam had doorgegeven. Hij uitte hierover ook één maal rechtstreeks zijn ongenoegen tegenover u, toen u bij hen thuis was. De kolonel verbood zijn echtgenote nog langer naar de kerk te gaan, maar M.J. hield zich niet aan dat verbod. Zij had er ook mee gedreigd hem te zullen verlaten als hij niet langer toeliet dat ze naar de kerk ging. Van buurtbewoners vernam u dat kolonel K. op zoek was naar de vrouw die zijn echtgenote had bekeerd. Op zondag 28 maart 2010 waren er 2 diensten in uw kerk. U woonde de eerste dienst bij en ging daarna naar huis. Van kerkgangers die dezelfde dag naar de tweede dienst waren geweest hoorde u dat er militairen naar de kerk waren gekomen en er bij Pasteur S. K. een convocatie voor u hadden achtergelaten, waarin stond dat u gezocht werd door de politie. De militairen hadden gezegd dat de convocatie van kolonel K. was. Pasteur S. kwam u de convocatie brengen, maar u wilde deze niet in ontvangst nemen en - behalve uw naam - weet u ook niet wat er in stond. U was bang voor de militairen, omdat uw vader in februari 2007 problemen had op het werk en gearresteerd en gedetineerd werd, precies op initiatief van militairen. U besloot uit veiligheidsoverwegingen niet langer naar de kerk te gaan. Op zondag 4 april 2010 vernam u van uw jongere broer en uw moeder dat de kolonel naar uw kerk was gekomen. De kolonel bleek erg kwaad te zijn omdat u niet op de convocatie was ingegaan en had gedreigd dat u de dood riskeerde als u niet zou opduiken. U begon met uw familie na te denken over wat het beste voor u was en besloot contact op te nemen met Pasteur S. Hij deed beroep op een passeur en tegen betaling bezorgde hij u een paspoort van iemand die op u leek. Op 8 april 2010 vertrok u vanuit de luchthaven van N'djili aan boord van een vliegtuig met bestemming België. Hier aangekomen, op 9 april 2010, werd u door de luchtvaartpolitie tegengehouden, omdat het door u voorgelegde paspoort vervalst bleek te zijn (zie verslagen BN/2601/10 en PA/99/VVR, beiden dd. 9 april 2010). U vroeg op 9 april 2010 asiel aan.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat u vage verklaringen aflegde met betrekking tot diverse elementen in uw asielrelaas.

U verklaarde dat u begin februari 2010 als evangeliste een vrouw ontmoette die begeistert was door hetgeen u zei, die lid werd van uw kerk en wiens man u naar het leven stond, maar toen u werd gevraagd naar de volledige naam van deze vrouw, kon u vreemd genoeg enkel haar voornaam geven, namelijk M.J. (gehoor CGVS, p. 5).

Gevraagd naar het aantal leden van de kerk waar u evangeliste voor was, antwoordde u dat u het niet weet en dat u enkel weet dat het er veel zijn. U antwoordde bevestigend op de vraag of het er meer dan 100 zijn, maar u gaf geen verdere precisering (gehoor CGVS, p. 6). Ook het aantal evangelisten in uw kerk bleek u onbekend te zijn (gehoor CGVS, p. 5) en gevraagd naar namen van evangelisten kon u er slechts 3 bij hun voornaam opnoemen (gehoor CGVS, p. 7), terwijl u nochtans eerder beweerde dat jullie telkens met 3, 4 of 5 op pad gingen om te prediken en dat de samenstelling van deze groepjes telkens verschilde (gehoor CGVS, p. 6-7). Deze vaststellingen zijn des te opmerkelijker, omdat u verklaarde gedurende anderhalf jaar lid en ook evangelist te zijn geweest van de kerkgemeenschap (gehoor CGVS, p. 6).

U verklaarde dat M.J. bepaalde dingen uit de preken leerde en haar man op basis daarvan richtlijnen/opmerkingen gaf, maar wanneer u gevraagd werd naar welke opmerkingen M.J. tegen haar man maakte, bleef u het antwoord schuldig (gehoor CGVS, p. 9). Uit uw antwoord op de vraag wat de kolonel precies tegenstond in hetgeen zijn echtgenote M.J. in de kerk leerde, blijkt dat u ook dát niet weet. U verklaarde alleen dat de vrouw [M.J.] u had gezegd dat ze niet wist waarom haar man niet wilde dat ze nog langer naar de kerk ging, maar dat ze dacht dat hij dacht dat ze aan afgoderij deed en daarom niet wilde dat ze nog ging (gehoor CGVS, p. 9). Men zou toch verwachten dat de kolonel zijn echtgenote toch minstens zou duidelijk gemaakt hebben waarom hij niet wilde dat ze nog langer naar de(ze) kerk ging. Het is opmerkelijk dat u de specifieke reden van het conflict tussen kolonel K. en zijn echtgenote niet kent, omdat uit uw verklaringen blijkt dat dit precies de basis vormt voor uw beweerde vervolging.

Verder zijn een aantal van uw verklaringen met betrekking tot essentiële elementen in uw asielrelaas ongeloofwaardig.

U verklaarde dat militairen op 28 maart 2010 een convocatie voor u aan Pasteur S. hadden afgegeven in de kerk en dat hij u deze thuis kwam overhandigen (gehoor CGVS, p. 11). Toen u werd gevraagd wat er juist in de convocatie stond, antwoordde u dat u ze niet gelezen heeft, omdat u bang was en slechte herinneringen had aan militairen. Even daarvoor had u ook gezegd dat Pasteur S. u de convocatie getoond had, maar dat u ze niet wilde in ontvangst nemen en dat u ze in handen liet van Pasteur S. (gehoor CGVS, p. 11). Dit is bijzonder bevreemdend, omdat men toch zou verwachten dat u zich minstens op de hoogte zou stellen van de inhoud van de convocatie, teneinde uw persoonlijke (veiligheids)situatie te kunnen inschatten. Het louter lezen van de convocatie hield immers geen enkel engagement van uw kant in; het is immers niet omdat u de convocatie las, dat u er ook moest op ingaan. Deze verklaring komt dan ook weinig doorleefd over. Wanneer u dan later werd gevraagd of in de convocatie vermeld werd dat u gearresteerd zou worden, verklaarde u dat hierin gezegd werd dat ze u zochten, u zouden arresteren, u kwaad zouden doen en u zelfs zouden doden (gehoor CGVS, p. 12). Niet alleen staat deze verklaring haaks op uw eerdere verklaring dat u niet weet wat er in de convocatie staat (omdat u ze niet gelezen heeft), maar bovendien is het ongeloofwaardig dat in een convocatie van de politie zou worden vermeld dat de persoon die werd uitgenodigd kwaad zou worden gedaan en zou worden gedood, omdat het voor de hand ligt dat de betrokkene in dat geval niet zal ingaan op de convocatie.

Verder blijkt uit uw asielrelaas dat de kolonel u niet bij u thuis opspoorde, maar in de kerk; de convocatie voor u werd op 28 maart 2010 in de kerk achtergelaten (gehoor CGVS, p. 10) en op 4 april 2010 kwam de kolonel naar de kerk om u daar op te sporen (gehoor CGVS, p. 10). U verklaarde hieromtrent dat u uw adres nooit aan M.J. had gegeven omdat zij al problemen had met de kolonel van bij het begin (gehoor CGVS, p. 11). Later verklaarde u in dit verband dat de kolonel bij zijn bezoek aan de kerk op 4 april 2010 had gezegd dat u zich gelukkig mocht prijzen dat hij niet wist waar u woonde, omdat hij u anders meteen had gearresteerd (gehoor CGVS, p. 13). Het is echter volstrekt ongeloofwaardig dat iemand in de positie van kolonel niet in de mogelijkheid zou zijn geweest om – hetzij via tussenpersonen, hetzij via administratieve weg – na te gaan waar de persoon die hij per se wilde arresteren (en doden) precies woont en haar daar te arresteren.

Gevraagd naar de reden van uw vervolging [door de kolonel] stelde u dat u [door uw appelerende evangelisatie] aan de basis lag van de onenigheid tussen de kolonel en zijn vrouw (gehoor CGVS, p. 15). Gevraagd of dat een misdaad is, repliceerde u dat dit voor de man een misdaad was (gehoor CGVS, p. 15). Op de vraag welke (officiële) reden er dan wel zou opgegeven worden voor uw convocatie of voor uw opsluiting, antwoordde u aanvankelijk dat in Congo niets wordt gerespecteerd, om daarna te verklaren dat er evengoed een vals motief kan worden opgegeven om iemand te kunnen arresteren. Op de vraag of er al dan niet een verzonnen reden op uw convocatie werd vermeld, bleef u echter het antwoord schuldig (gehoor CGVS, p. 15-16). Niettemin is het weinig geloofwaardig dat u zou worden gearresteerd en gedood, louter omwille van het feit dat u als evangeliste een vrouw beïnvloed heeft om lid te worden van uw kerkgemeenschap, en omdat haar man daar -om duistere redenen- niet mee kan leven.

Wanneer u gevraagd werd of u – nadat u besloten had uit veiligheidsoverwegingen niet langer meer naar de kerk te gaan – nog contact had met M.J., antwoordde u ontkennend (gehoor CGVS, p. 17 en 13). Nochtans lijkt M.J. – die aan de basis lag van uw beweerde vervolging – toch de best geplaatste persoon te zijn om te kunnen inschatten of het de kolonel menens was met zijn vervolging of niet. U wist ook dat M.J. het verbod van haar man om naar de kerk gegaan gewoon naast zich neer had gelegd en er zelfs mee gedreigd had hem te verlaten als hij het haar bleef verbieden (gehoor CGVS, p. 9). In die zin is het opmerkelijk dat u haar niet meer hebt gecontacteerd, teneinde te kunnen inschatten of u al dan niet werkelijk gevaar liep.

Verder kunnen ook nog vragen gesteld worden bij de invloed en machtspositie die u kolonel K. toeschrijft.

U verklaarde dat kolonel K. u zou arresteren en doden omdat u zijn vrouw ertoe had aangezet om – tegen zijn wil – lid te worden van de kerkgemeenschap voor dewelke u evangelist was. U suggereerde meermaals dat militairen kunnen doen wat ze willen en de wet niet respecteren (gehoor CGVS, p. 16). U verwees hiervoor naar uw vader, die – volgens uw verklaringen – volkomen onterecht werd opgesloten in opdracht van militairen (gehoor CGVS, p. 14-16). Niettemin staat de almacht die u militairen – en dus ook kolonel K. – toedicht in schril contrast met uw uitspraak dat de kolonel er niet in slaagde om zijn vrouw tot de orde te roepen; niettegenstaande hij haar verbod om nog langer naar de kerk te gaan, stoorde zij zich volstrekt niet aan dat verbod. Integendeel, zij had ermee gedreigd om hem te verlaten als hij niet toeliet om naar de kerk te gaan (gehoor CGVS, p. 9). Hieruit blijkt dat de kolonel – in relatie tot zijn vrouw – toch niet de almacht had die u hem lijkt toe te dichten.

Bovendien blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat een kolonel met de naam K. in november 2009 werd gearresteerd en vervolgd wegens onvrijwillige doodslag naar aanleiding van de dood van verschillende gevangenen in het kamp Lufungula in Kinshasa (zie informatie in het administratief dossier). In de nasleep hiervan werd de kolonel nog in maart 2010 gehoord en geïnterpelleerd. Het is onwaarschijnlijk dat – wanneer het om dezelfde kolonel K. gaat als diegene waarop u doelt – een kolonel die in een dergelijke situatie verkeert in de mogelijkheid zou zijn om een vrouw te vervolgen om het loutere feit dat zij zijn echtgenote overtuigd zou hebben om lid te worden van een pinksterkerk. Verder tonen de arrestatie en gerechtelijke vervolging van kolonel K. – ook als het om een andere kolonel K. zou gaan dan diegene waarop u doelt – op zich ook aan dat de invloed van militairen in elk geval niet ongelimiteerd is en dat de situatie van algemene wetteloosheid waarbinnen u uw vervolging situeert in werkelijkheid toch genuanceerder is dan u wil laten uitschijnen.

Met betrekking tot de suggestie van uw raadsvrouw, Mr. Els Vanheusden, dat er ook een politiek aspect aan uw verhaal zit, met name dat bepaalde pinksterbewegingen in Congo geassocieerd worden met de oppositie kan het volgende worden opgemerkt. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt nergens dat de CADC, de kerkgemeenschap waar u lid van was, op enerlei wijze met de oppositie werd geassocieerd. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt immers dat op 1 april 2009 nog een ministerieel besluit werd goedgekeurd waaruit blijkt dat een nieuw uitvoerend comité van de CADC werd aangesteld (zie informatie in het administratief dossier). Uit uw verklaringen kon overigens ook volstrekt niet worden afgeleid dat u – als lid en evangeliste van de CADC – als (politiek) opposante werd beschouwd, vermits u geen enkele toelichting kan geven bij de bezwaren die de kolonel had bij het feit dat zijn vrouw lid geworden was van uw kerk (cf. supra).

Uit het voorgaande blijkt dat de waarachtigheid van de door u aangehaalde problemen kan worden betwist. Bijgevolg kan u bezwaarlijk stellen dat u uw land uit 'vrees voor vervolging' heeft verlaten of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

*Voor wat betreft het door uw raadsvrouw, Mr. Els Vanheusden, per e-mail doorgestuurde en ingescande **vrijlatingsbewijs van uw vader** na diens detentie (zie e-mail, begeleidende brief en bijlage dd. 27 april 2010) kan het volgende worden opgemerkt. Het enige verband dat u legde tussen de arrestatie en opsluiting van uw vader en uw problemen is dat u – sinds de arrestatie van uw vader – militairen niet meer vertrouwt en daarom besloot het land te verlaten (gehoor CGVS, p. 14 en 16). Niettemin heeft dit document met betrekking tot de vrijlating van uw vader in 2007 geen enkele bewijswaarde voor de door u aangehaalde problemen met de kolonel in 2010, vermits deze van een heel andere orde zijn. Uw raadsvrouw stuurde na het gehoor (zie e-mail, begeleidende brief en bijlage dd. 28 april 2010) ook een ingescande versie in van de **politieconvocatie** waarvan hiervoor reeds sprake was (en die u klaarblijkelijk niet gelezen had vóór u naar hier kwam). Er kan met betrekking tot deze convocatie het volgende worden opgemerkt. Vooreerst is het bedenkelijk dat enkel de voornaam van de persoon die opgeroepen wordt – 'Blandine' – op de convocatie wordt vermeld, terwijl men zou verwachten dat op een politieconvocatie – toch een officieel document – eerder de familienaam (of beiden) van de geconvoceerde persoon zou worden genoteerd. Verder wordt op de convocatie als uw domicilieadres 'Av. Tondele n° 45' in Mont Ngafula vermeld, terwijl u zelf 'Avenue Kimbuala, 10' in Mont Ngafula opgaf als uw adres (gehoor CGVS, p. 2) en later 'Avenue Tondele n° 45' opgaf als het adres van uw kerk (gehoor CGVS, p. 6). Indien de politie – of de kolonel – werkelijk niet wist waar u woonde, zoals u beweerde (gehoor CGVS, p. 10-11) – hetgeen hierboven overigens werd betwist (cf. supra) – zou*

men immers niet verwachten dat het adres van uw kerk als uw domicilieadres zou worden vermeld, maar in dat geval naast de voorgedrukte vermelding 'Domicilié(e) sur Av.' iets in de aard van 'inconnu' zou worden ingevuld. Tot slot kan nog worden opgemerkt dat -voor wat het motief voor de convocatie betreft- wordt vermeld 'sera communiqué sur place', hetgeen een toetsing aan uw verklaringen met betrekking tot het motief onmogelijk maakt. Dit alles roept vragen op bij de authenticiteit van de convocatie laat toe te besluiten dat dit document in elk geval geen afbreuk doet aan hogervermelde opmerkingen.

Het door u voorgelegde paspoort op naam van Kakule Kanzeu behoort u niet toe (zie kopie van dit paspoort in hogervermelde verslagen van de luchtvaartpolitie). U legde geen andere documenten voor om uw identiteit te staven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekster zich op een schending van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag van 1951, van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en volgende van de wet van 29 juli 1991 “met betrekking tot de formele motivatie van administratieve handelingen”, van de zorgvuldigheids- en onderzoeksverplichting, van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster voert aan dat zij de situatie zo goed mogelijk heeft beschreven en dat de ingeroepen ongelooftwaardigheden niet essentieel zijn. Zij heeft voldoende details gegeven en dit blijkt uit het verhoor.

Verzoekster verwijst naar de zeer stresserende situatie waarin zij zich bevond tijdens het verhoor.

Het CGVS had meer vragen moeten stellen indien het van oordeel was dat verzoeksters verklaringen niet gedetailleerd genoeg voorkwamen.

Verzoekster betoogt dat het CGVS niet betwist dat kolonel K. een invloedrijk militair is.

Verzoekster verwijst naar de zorgvuldigheidsplicht en poneert dat “(...) *de ingeroepen elementen niet voldoende zijn om te beslissen dat er geen vrees voor vervolging in hoofde van verzoekster bestaat*”.

In casu moet minstens het voordeel van de twijfel worden toegepast.

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de procespartij in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat de rechtszoekende kan oordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt niet dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing niet zou kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Verzoekster brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006,

nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Waar verzoekster verwijst naar de zeer stresserende situatie waarin zij zich bevond tijdens het verhoor, wijst verweerder er terecht op dat haar beslissing haar land te verlaten dermate ingrijpend is dat zij bij machte moet zijn om desbetreffend een volledig en samenhangend verhaal te vertellen. Het argument dat verzoekster in een stresssituatie verkeert, doet geen afbreuk aan deze plicht.

Waar verzoekster betoogt dat “(...) de ingeroepen elementen niet voldoende zijn om te beslissen dat er geen vrees voor vervolging in hoofde van verzoekster bestaat” dient te worden opgemerkt dat uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat zij (i) inzake de vrouw die door haar in de pinksterbeweging werd geïntroduceerd en wiens echtgenoot verzoekster naar het leven zou staan, enkel haar voornaam kon geven (ii) geen idee heeft van het aantal leden en evangelisten van de kerk waarvoor zij evangeliste is (iii) slechts drie voornamen van andere evangelisten kon melden niettegenstaande zij zou hebben gepreekt in groepen met meer dan drie personen en met wisselende samenstelling (iv) niet wist welke opmerkingen M.J. tegen haar echtgenoot (kolonel) maakte noch wist wat de kolonel precies tegenstond in hetgeen zijn echtgenote M.J. leerde in de kerk (v) niet wist wat in de convocatie vermeld stond niettegenstaande deze haar door Pasteur S. persoonlijk werd aangeboden (vi) blijkens de convocatie en de gedraging van de kolonel in de kerk werd opgespoord en niet bij haar thuis (vii) nadat zij uit veiligheidsoverwegingen niet meer naar de kerk ging, geen contact meer had met of opnam met M.J. - hoewel M.J. het verbod van haar echtgenoot om naar de kerk te gaan naast zich neerlegde - teneinde haar persoonlijke veiligheidssituatie in te schatten. Verzoekster ontkracht evenmin de vaststellingen dat de kolonel K., die de oorzaak van haar vervolging zou zijn, dezelfde is al de persoon die in november 2009 werd gearresteerd. Evenmin weerlegt zij het argument (i) dat de pinkstergemeenschap tot dewelke zij zou behoren niet wordt geassocieerd met de politieke oppositie (ii) dat de vrijlating van haar vader in 2007, waarnaar wordt verwezen middels het bijgebrachte vrijlatingbewijs, geen verband houdt met haar asielrelaas (iii) inzake de formele onregelmatigheden op de bijgebrachte politieconvocatie.

De stelling dat het CGVS meer vragen had moeten stellen indien het van oordeel was dat verzoeksters verklaringen niet gedetailleerd genoeg voorkwamen is geen dienstig verweer tegen de bestreden beslissing, aangezien geen sprake is van onvoldoende details in verzoeksters verklaringen, maar van vage en ongeloofwaardige verklaringen.

Aangezien voormelde motiveringen, die steun vinden in het administratief dossier, niet in concreto worden weerlegd hoewel ze pertinent zijn, wordt de bestreden motivering door de Raad overgenomen.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.1. Verzoekster vraagt de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.2. Er dient te worden vastgesteld dat zij niet aangeeft op welke wijze artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet geschonden zou zijn, noch geeft zij aan waarom zij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar relaas (zie sub 2.2.) en de elementen in het administratief dossier toont verzoekster niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt het CGVS de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feiteenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat het CGVS gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, meer bepaald de vragenlijst van het CGVS, het verslag van DVZ en het verhoorverslag van het CGVS en dat verzoekster de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Verzoekster ondertekende de vragenlijst en het verslag van DVZ, waarmee zij te kennen gaf dat de door haar verstrekte inlichtingen oprecht zijn. De Commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekster op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

5. Ook de vermeende schending van de onderzoeksverplichting wordt door verzoekster niet aangetoond, nu niet kan worden ingezien hoe een verder onderzoek een ander licht zou kunnen werpen op de motieven van de bestreden beslissing, waarin op goede gronden besloten wordt dat verzoekster er niet in geslaagd is een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig mei tweeduizend en tien door:

dhr. W. MULS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS